

«ЗОРЯ» КРОКУЄ В ЗАВТРА»

У 1838 році почала виходити газета «Волинські губернські вѣдомости». Виходила вона у Житомирі, тодішньому адміністративному центрі Волинської губернії. Територіально до неї входили нинішні Рівненська, Волинська, Житомирська, частина Тернопільської областей. Після революції 1917 року видання припинило своє існування. А потім, починаючи з року 2000-го воно під такою ж назвою відродилося у Луцьку, але, на жаль, проіснувало недовго.

Один із фундаторів тих нових «Волинських губернських вѣдомостей» Микола Якименко у 2002 році взяв інтерв'ю у багаторічного керівника «Зорі» В.А.Плютинського. Сьогодні, 14 вересня, минає три роки, як Володимир Антонович завершив свій земний шлях. Про нього написано багато, і багато що варто було б написати. Але сьогодні, у сумний день його кончини, ми друкуємо оце маловідоме інтерв'ю з ним журналіста Миколи Якименка. Читаючи його, подумки маємо перенестися рівно на 10 років назад, коли і вишове номер відродження, а тепер знову забутих «Волинських губернських вѣдомостей». З огляду на це, із запропонованого читачам «Клеванського тракту» інтерв'ю можна відчутти, наскільки неординарною особистістю був Володимир Антонович Плютинський. І сьогодні багато хто із тих, хто його знав, з ким він працював, щиро кажуть: «Такого, як він, більше ніколи не буде...».

В.ПАРФЕНЮК.

Майбутнє аграрного сектора економіки належить крупним сільськогосподарським, вежає почесний голова агропромислової корпорації «Зоря» Рівненського району, дівчі Герої Соціалістичної Праці, кандидат у депутати Верховної Ради України від виборчого блоку «Наша Україна» Володимир Плютинський.

Агропромислова корпорація «Зоря» – одне з найпотужніших сільськогосподарських підприємств не лише Рівненщини, а й усієї України. Щороку тут вирощують високі врожаї зернових і кормових культур, досягають продуктивності худоби на рівні показників розвинутих країн Європи, діють у господарстві й сучасні переробні цехи. Справжнім містечком з усіма комунальними зручностями стало село Зоря, в якому розташована центральна садиба корпорації.

Уже понад півстоліття очолює «Зорю» справжній новатор сільськогосподарського виробництва Володимир Антонович Плютинський. До його думки прислуховуються не лише науковці, для яких «Зоря» давно стала справжньою експериментальною лабораторією, а й у Верховній Раді. Коли з трибуни парламенту виступає Плютинський, зал весь в увазі: депутати знають – Володимир Антонович на дріб'язкові пропозиції розмінюватися не буде. Та найбільше цінують свого незмінного голову в його рідній «Зорі». Коли Володимир Антонович у перерві між пленарними засіданнями приїжджає в господарство, в нього завжди

багато відвідувачів.

– Я сьогодні дійсно міг би вже не працювати. Як-не-як, скоро буде 75, – із журливою пошпихою каже Володимир Антонович, – але люди приходять і просять: «Не покидайте нас, бо ми бачимо, що кругом робиться. Дуже вас просимо. Ви менше працюйте. Чого сьогодні, в неділю, прийшли? Ідьте додому, відпочиньте, але з нами все-таки залишайтеся».

Цінувати Володимира Плютинського справді є за що. Ще за радянських часів під його безпосереднім керівництвом у «Зорі» створили для людей хороші умови праці та відпочинку. Багато місцевих трудівників живуть у збудованих господарством благоустроєних квартирах. Села корпорації одні з найперших на Рівненщині отримали природний газ. Справжньою окрасою села Зоря став будинок культури, який за своїм внутрішнім оформленням не поступається найкращим столичним палацам.

І все ж найголовніше те, що впродовж п'яти десятиліть люди тут мають стабільну роботу, зарплатку, упевнені в завтрашньому дні. Свій добробут вони здобувають сумлінною працею на полях і фермах господарства. В корпорації давно вже стали звичними 50-центнерні врожаї зернових із гектара, чотиритисичні надії молока від корови. На це видній рівень у «Зорі» планують підняти ці показники наступного 2003-го року.

– У нас було 4 тисячі гектарів землі, це стільки ж узяти в оренду, – розповідає Володимир Антонович. – Дехто може сказати, і

навіть тобі, чоловіче, стільки землі треба? Знаєте, коли бачиш, що навіть за таких складних умов тобі щось вдається, то хочеться зробити це більше. Думаю, що 2002 рік стане переломним для «Зорі». Хочемо, щоб уже в наступному році заробітна плата в нас зроста вдвічі і становила 350-360 гривень. Це не просто обіцянки, а чітка програма розвитку корпорації на найближчі роки.

– У чому ж вона полягає? – Практика останніх років показала, що сьогодні вживають ті господарства, які поряд із високоефективним рослинництвом розвивають тваринництво. Стосовно останнього, то зараз активно працюємо над розширенням його поголів'я. Сьогодні наше громадське стадо нараховує 3800 голів великої рогатої худоби, в тому числі 1050 корів, наступного ж року їх чисельність доведемо до 6000 і 1800 голів відповідно. Зараз 1000 голів відповідно. Зараз маємо 3000 свиней, а на кінець наступного року їх поголів'я зросте до 10 тисяч.

– Володимире Антоновичу, «Зоря» завжди відзначалася високою продуктивністю громадського тваринництва. Цікаво, як складатиметься тут ситуація в 2003 році?

– Річний надій молока від корови має зрости з 4500 до 5000 літрів, довший привіси ВРХ плануємо довести до 1000 грамів, а свиней – до 800.

– Але, напевно, основою всього, як і раніше, залишатиметься рослинництво? – Традиційно головний ухил

робитимемо на кукурудзу. В нас під нею буде зайнято 5400 гектарів. Посіяли дві тисячі гектарів озимої пшениці. Очікуємо отримати її 10 тисяч тонн. Три роки зосім не сіяли цукрових буряків. У 2001-му відвели під них 200 гектарів. У цьому році площа під цукровими буряками зросте до 600, а в наступному – до 1000-1500 гектарів. Усе залежатиме від того, як зуміємо забезпечити себе технікою.

– Володимире Антоновичу, хотілося б почути про оренду землі на Хмельниччині.

– Разом із 10 тисячами гектарів чорноземів – одних із найкращих в Україні – беремо розташований там колишній мішкоколоспний комбикормовий завод із складами для зберігання 40 тисяч тонн зерна. В колишніх колгоспах є багато пустуючих приміщень. Використаємо їх для відгодівлі свиней. На місці є техніка. Матимемо там свого заступника. Звичайно, це свого заступника. Звичайно, це дуже клопітка справа, але перспективна і вигідна людям.

– Після цього дехто вважає, що ви дуже багату людину.

– Це власність не моя, а всіх працівників корпорації. Бує час, коли і Президент, і міністр агропромислової політики Іван Кириленко пропонували мені стати власником нашої корпорації. Але я їм прямо відповів: «Не можу, не для цього народився. Хочу людям прямо дивитися в очі», і справді, якщо не десятий, то 50-ий подумає, що він на мене працює. Сьогодні я – почесний голова корпорації. Ні копійки не одержую за це. Заробітну плату отримую лише як депутат Верховної Ради. Не маю ніяких спільних підприємств, банківських рахунків за кордоном. Свої майнові паї теж ніколи не візьму, так само, як жодної сотки землі. Маю біля хати 28 соток, а в саду – в чі 10 яблунь. Мені цього досить. Не в такому дусі вихований, щоб горнути все під себе, і вважаю, що роблю правильно. Люди, принаймні, до мене ставляться з повагою, скарг не пишуть.

– Зараз багато агітують за роздрібнення господарств, створення фермерських, а ви, навпаки, розширюєтеся... – Я не проти фермерства, але наші керівники, які проводили реформування аграрного сектора, сказавши «а», забули про інші букви алфавіту. В США, Франції, Англії фермери користуються кредитами, беруть їх під 5-6% річних, а подекуди і зовсім безпроцентні. В нас же сьогодні дають кредит під 32 відсотки, їх при нинішньому диспаритеті ці

селянинові віддати важко. Під нею буде зайнято 5400 гектарів. Потрібно було віддати 80-120 тонн зерна, сьогодні – 800-1000, якщо колос за літр молока можна було придбати три літри пального, то сьогодні все навпаки, і ще одне, якби, скажімо, американці сказали: «Візьми п'ять гектарів землі і будеш фермером», – він би посміявся. На мою думку, ефективно може працювати лише крупне високопродуктивне господарство, в якому кожен трудівник відчуває зацікавленість у результатах праці. Ми, наприклад, плануємо, що 60% зарплати в цьому році повинні становити преміальні.

– Але ж сьогодні наводяться дані, що підсоби селянської господарства виробляють значну кількість продукції.

– Запитайте в селян, і вони вам скажуть, що їм легше зайняти, маючи поряд таке міцне господарство, як наша корпорація. Ми даємо людям протруєне ціл. Ми даємо людям протруєне насіння зернових і садивний матеріал картоплі високих репродукцій, допомагаємо в обробітку городів, безкоштовно запліднюємо корів спермою від високопродуктивних биків-плідників. Хочемо, щоб віддача від підсобних господарств була вищою. Але на городі, погодьтеся зі мною, революції в аграрній справі не зробиш.

– Володимире Антоновичу, ви балотували на виборах у Верховну Раді по списку виборчого блоку «Наша Україна» під 14-им номером. Чому саме цей блок?

– Блок «Наша Україна» вибрав тому, що до нього ввійшла фракція Верховної Ради «Солидарність», членом якої я є. Мені імпонує програма цього блоку, вона спрямована на поліпшення життя людей, подобається, що в ній так чітко висловлені шляхи розв'язання економічних проблем, і, нарешті, симпатизую їй лідеру Віктору Ющенку – інтелекгентний, мудрий людина, справжньою патріотів України.

Микола ЯКИМЕНКО.
На фото з архіву «КТ»: огляд автопарку у колгоспі «Зоря комунізму». 1975 рік. Зліва направо: заступник голови колгоспу О.П.Парфенюк, голова колгоспу В.А.Плютинський; керуючий райоб'єднання «Сільгосптехніка» В.П.Невойт, начальник райуправління сільського господарства А.О.Вигovskyй; директор автопарку В.С.Сорока, голова Зорянської сільської ради М.І.Степанюк. Внизу: село Зоря будувалося. Публікується вперше.

